

Za hranici naděje

Lucie Zvěřová

**COO
BOO**

Za hranicí naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Zvěřová
Za hranicí naděje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Za hranicí naděje

Za hranicí naděje

Lucie Zvěřová

**COO
BOO**

Okouzlená duše

To bylo poprvé, co jsem si tě všiml. Když ses předklonila, aby sis mohla sčesat vlasy do culíku, těsně předtím, než jsi vlezla do rybníka. Křičela jsi a smála ses, prý je voda moc studená. Jenomže pak k tobě přiběhli tví dva kamarádi a snažili se tě potopit.

Líbil se mi tvůj smích. Ale víc než to tvůj přístup: oplatila jsi jim to stejnou mincí. Ale ve vodě jsi moc dlouho nevydržela.

Dělal jsem hlouposti – to já ovšem dělám pořád –, ale tentokrát mě něco vzadu v mysli ponoukalo k tomu, aby to bylo v tvé blízkosti. Aby sis mě všimla. Jenomže ty ses vydala zpátky k táboru, sama a bez úsměvu. Nevěnoval jsem tomu pozornost, přece jenom to jediné, co jsem o tobě tehdy věděl, bylo, jak se jmenuješ. A jméno

Magdaléna mi zůstalo v hlavě, aniž bych si to nějak zvlášť uvědomoval.

Bylo to v květnu před tolika lety. Od toho mezitřídního týdenního výletu, který měl sblížit naše dvě paralelky, uplynula dlouhá doba, ale stejně se toho za těch posledních devět měsíců na střední změnilo mnohem víc než za předchozí tři roky, které jsme strávili pod jednou střechou – spolu, ale aniž bychom o tom věděli.

Nepočítal jsem s tím, že spolu budeme ve dvojici na orientačním běhu, ani mě to nenapadlo. Když jsem se to dozvěděl, když učitelé vyvolali tvoje a moje jméno, vyhledal jsem tě pohledem mezi ostatními, a jen co jsem tě spatřil, srdce se mi na vteřinku zastavilo – snad to nebyla ani vteřina, ale i tak jsem se zarazil. Zdálo se mi totiž, že jsi zklamaná. Mávl jsem nad tím rukou, mohlo to být cokoli. To až po nějaké době, kdy jsem se živil jenom vzpomínkami na tebe, mě začaly napadat všelijaké důvody tvého smutku. Neváhal jsem a šel za tebou. Oslovil jsem tě jménem a ty jsi byla očividně překvapená, že na tebe někdo mluví. Jenom jsem se tě zeptal, jestli s sebou vezmeš nějakou tužku, že já vezmu batoh s vodou. A ty jsi souhlasila a zářivě ses na mě usmála. Trochu mě to zmátlo, ale neřešil jsem to. Jenom mě napadlo, že máš vážně hezké rty.

O hodinu později jsme stáli vedle sebe a poslouchali instrukce a o dalších deset minut později jsme spolu zamířili do lesa. Při soutěži jsi moc nemluvila, a když ano,

nemohl jsem se toho nabažít. Po dlouhé době jsem zase našel klid. Nescházel mi, nebylo to něco, po čem bych celou věčnost zoufale toužil. Jenže jsem si uvědomil, jak uklidňující je být ve společnosti někoho, s kým můžu jen mlčet a užívat si to. Ale nemysli si, že jsem nepoznal, že taková – tichá a odměřená – doopravdy nejsi. Vždyť jsem už poznal, jak nahlas se dokážeš smát, jak dokážeš povídat – přece jenom jsem s s tebou a ostatními hrál ping-pong, pamatuješ? A taky jsi mě donutila přemýšlet – o což se nikdo nikdy moc nepokoušel. Přemýšlet v tom smyslu, že bych ti měl nabídnout ruku, když ses bála přeskočit potok. Já šel první, stačilo mi se jenom pořádně rozkročit, ale pak jsem se otočil na tebe. Stála jsi tam a koukala na vodu jako dítě, které nejistě čeká na pomoc někoho silnějšího. Tak jsem ti tu ruku nabídl a ty jsi ji hned přijala, jako kdybys skutečně doufala, že to udělám.

Poděkovala jsi mi, to byla další věc, které jsem si všiml. Děkovala jsi za každou drobnost, a když ses chtěla napít, vždycky jsi poprosila. A jen co jsi do mě omylem vrazila, spustila jsi „Prosím tě, promiň“. Na můj vkus to bylo trochu přehnané, nejdřív jsem si myslel, že to přehráváš, ale vypadalas u toho tak přirozeně. A po čase se mi to začalo zdát milé.

Kdybych tehdy v létě věděl, jaká jsi, kdybych tě znal stejně tak, jako tě znám teď, možná bych se na nějaké shánění bodů vykašlal a ukázal ti pár hezkých míst tam v lese. Neznal jsem jich moc, ale hrál bych si na znalce

(a ty bys mě určitě ihned prokoukla, ale stejně by ti to přišlo zábavné). Vyprávěl bych ti o všem, co by mě ukázalo v lepším světle, snažil bych se tě rozesmát a ukázat ti, že ke smutku není vůbec žádný důvod. A měl bych to lehké, ty se totiž dáš rozveselit hrozně snadno. Stačí, když se člověk trochu snaží.

To jsem tehdy neudělal, možná jsem si prostě sobecky užíval ten znovunalezený klid, nechtělo se mi vymýšlet témata k hovoru, stejně se mi zdálo, že jsi ráda, že se můžeš pohroužit do svých myšlenek. V jednu chvíli mě zničehonic přepadly výčitky svědomí; říkal jsem si, že určitě nestojíš o moji společnost, že bych se měl ztratit a dopřát ti prostor. Pak jsem se zarazil – kde se ve mně jenom tahle nejistota vzala? Je pravda, že kvůli svému vnitřnímu neklidu nad ničím moc nepřemýšlím, nemám na to čas, pořád se nechávám něčím rozptylovat.

Proto jsem tě asi po hodině nechal chvíli na cestě samotnou a řekl ti, že další bod půjdu najít sám. Vím, vypadalo to blbě, musela sis myslet, že mě otravuje, že nechceš běhat. Ale tak to nebylo, potřeboval jsem získat energii, potřeboval jsem se fyzicky vybit. Cítit svou starou dobrou neúnavnost. A zoufale jsem se chtěl dostat od tebe a tvé němé nepřístupnosti. Spaloval mě tichý vztek, protože to bylo poprvé, co mě odmítal někdo, na jehož úsudku mi záleželo. A nejhorší na tom bylo, že jsi to dělala tak mile. Pobíhal jsem po lese a doufal, tak strašně moc doufal, že najdu další indicii, abych ti mohl

dokázat, že nejsem budižkničemu, že stojím za těch pár slov. Vím, jak bláznivě to zní; na jednu stranu jsem byl vděčný za několik chvil ticha, na druhou jsem se ale musel s novou skutečností vyrovnávat, vyrovnávat se s tím, že se věci odvíjejí úplně jinak, než jak bych si představoval.

Nic jsem nenašel, žádnou stopu, díky které bychom v soutěži získali další body, tak jsem se s pomyslně sklopenou hlavou vracel zpátky k tobě a proti své vůli jsem si nacvičoval odměřený tón, jímž jsem se chystal oznámit svůj neúspěch. A pak jsem tě uviděl, jak sedíš na prašné cestě, sama, uprostřed lesa, držíc v ruce lahev s vodou a koukajíc někam před sebe. Nohy jsi měla pořezané od trnů ostružin, ve vlasech se ti uchytily suché větvičky a k zádům se ti přilepilo pruhované tričko. Zpomalil jsem a okamžitě zapomněl na svou plánovanou odtažitost. Ne proto, že bys mi v tu chvíli učarovala jako ta nejkrásnější holka na světě, ne proto, že bych se do tebe v té chvíli snad bezhlavě zamiloval, to ne, na lásku jsem měl v té době – těsně před koncem školního roku a před letními prázdninami – sotva myšlenky. Vypadala jsi však tak prostě, tak něžně. Jako kdybys do lesa, jenž tě poznamenal četnými šrámy, vůbec nepatřila, a zároveň tam náležela každíčkou částí svého těla.

Řekla jsi: „To nevádí, určitě najdeme další.“ A znovu jsi mi věnovala zářivý úsměv. Nezareagoval jsem, chvíli jsem na tebe jenom koukal. Úsměv jsem ti oplatil až ve

chvíli, kdy jsi nejistě otočila hlavu zpátky před sebe. Tak nějak podivně mě dojala skutečnost, že ses mě snažila uklidnit, že ses snažila ospravedlnit můj neúspěch. Připadal jsem si jako Petr, jenž chytá svou nejistou Lucii za ruku, ačkoli my dva jsme byli v tichém lese, a ne hlučném metru. Možná jsem si to jen bláhově vysnil, jelikož jsem tě takhle vidět chtěl, třeba to byla jenom ta první věc, která tě napadla. Přesto tomu, jak jsem si to tehdy vyložil, doteď věřím.

Blížil se konec hry, zbývalo jen nějakých dvacet minut. Trochu jsme popoběhli a v remízku jsme našli předposlední nápovědu. Pořád si pamatuju, že to byla *Sedmikráska*. Vydali jsme se zpátky k táboru. Chystal jsem se těch posledních sto metrů využít a na něco se tě zeptat, nějak se k tobě přiblížit. Nechtěl jsem věřit, že jsem o tobě za celou dobu vůbec nic nezjistil. A v tu chvíli nás přepadli mí dva spolužáci. Hanka s Matějem se něčemu smáli a hned se nás začali vyptávat na naše úspěchy. A já zapadl do svojí staré dobré role. Opět se ze mě stal hlavní živel. Ona to není falešná role, je to moje já, jen to není moje jediné já – ty víš, co mám na mysli.

Všiml jsem si, jak ses pro sebe pousmála. Jako kdyby ti přišlo k smíchu, že jsem najednou zas úplně někdo jiný, než jak jsem se choval po ty dvě hodiny v pouze tvé společnosti. Nechtěl jsem, aby sis myslela, že si na něco hraju, že předstírám, že jsem někdo jiný, tak nějak mi začalo záležet na tvém názoru, a proto jsem se rozhodl, že si

společně – jen ty a já – zaběhneme pro poslední bod. Vždyť nám zbývalo ještě několik dlouhých minut.

Jenomže tam jsme potkali zase tvoje spolužáky, s nimi ses dala do řeči ty, a sice jsme do tábora došli spolu, hned po odevzdání vyplněných lejšter se však naše cesta rozdělila. Až při vyhlášení výsledků jsme se na sebe usmáli jako „Nevadí, že jsme nevyhráli, i tak to bylo fajn“. A to bylo to poslední, co se mezi námi až do maturitního ročníku stalo.

Hledání ztraceného času

Uběhly čtyři týdny a nastal poslední den školního roku. A až tehdy jsem si vzpomněl na tebe. Slyšel jsem totiž někoho volat přes celou chodbu „Majdo!“, tak jsem se otočil. V první chvíli jsem se prostě otočil za voláním, až v další vteřině mnou proběhlo sotva zaznamenatečné zklamání, že vidím jinou Majdu, a ne tebe. Téměř ihned jsem to vypustil z mysli a spolu se svými spolužáky se vydal do naší oblíbené hospody poblíž školy.

Seděl jsem u dřevěného stolu, v ruce držel půllitr piva a s lehkou hlavou bavil své přátele. Žil jsem téměř chvílemi, žil jsem pro společnost. Byli jsme schopni konverzovat čtyři hodiny o hloupostech, ale nikdy jsme do toho nezapomněli vložit veškeré naše vědění – přece jenom jsme byli gymnazisti, trochu nafoukaní, a hlavně

pyšní na to, co všechno víme. Povyšovali jsme se nad ostatní, to uznávám.

Zrovna jsem si z pěny udělal falešný knír a do toho povídal o Johnu Ruskinovi, když jsem si všiml, že do hospody vstupují tvoji spolužáci. A tuhle řadu jsi uzavírala ty – přesněji řečeno jsi šla předposlední, za tebou šel kluk, který ti podržel dveře. Zamračil jsem se, připadalo mi neuvěřitelné, že v dnešní době, kdy se gentlemanství vytrácí a kdyžtak se jenom využívá k postranním úmyslům, u držení dveří – gentlemanský čin naprosto základní – může někdo vypadat tak přirozeně.

Zní to strojeně, já vím. Tehdy jsem si tím totiž chtěl ospravedlnit prostou žárlivost. Chtěl jsem toho kluka uboze zesměšnit; a ono to nešlo. Protože by to bylo příliš dětinské.

Ani jste si nás nevšimli, prostě jste zašli do jiné místnosti a my odešli dřív, než jste stihli dopít první drinky. Vyzazili jsme slavit, jelikož jsme ukončili sedmý ročník a už nám na střední škole zbývalo posledních deset měsíců. A hlavně jsme před sebou měli dva dlouhé měsíce volnosti.

Ani nevíš, jak moc jsem si ty dny volna užil. Využil jsem jich naplno! S přáteli jsme podnikli dvoutýdenní cyklovýlet – všechny věci jsme si táhli v brašnách, jezdili podle mapy skrz vesnice, spali pod širákem, prosili o vodu u místních a neuvěřitelně se bavili. Kéž bych ti o tom mohl vyprávět, vždyť já vím, jak moc ráda máš

moje vyprávění. Někdy lituju, že jsem ti toho nepověděl víc.

Jen co jsme se vrátili, Lukáš uspořádal party na oslavu svých devatenáctin. A tím začala série oslav, ze kterých jsem se domů vracel nad ránem, někdy jsem se nevrátil vůbec. Lehávali jsme si ve čtyři hodiny do trávy a pozorovali východ slunce, tančili v deset a pozorovali pro změnu západ.

Na další dva týdny jsem odjel na tábor, na němž trávím léto už od svých pěti let. Vidět kamarády, které znám přes třináct let, mě vždycky naplní novou energií. Pokaždé mi to připadalo, jako kdybych se vracel do druhého domova. Byl jsem sám se vším všudy a nikdy jsem nemusel přemýšlet nad tím, co dělám.

Bože, jak já všechno vypustil z hlavy. Jako kdybych žil úplně jiný život, jako kdyby to nebyl můj život, existoval jsem v jiném vesmíru, jenž mě přijímal a jež jsem přijímal já. Prapodivně vzdálené od všeho existujícího v těch ostatních dnech roku. Doufám, že nesmutníš, když (a pokud) si tohle čteš. Snad pořád žiješ s tím, že jsi pro mě nic neznamenala, snad si na mě občas vzpomeneš a... vzpomeneš si na alespoň zlomek z toho, co jsem ti doteď převyprávěl, nebo co se ještě převyprávět chystám. Třeba ti hlavou občas proběhne vzpomínka na toho modrookého kluka, který byl jeden čas středem tvého života.

Vím, jak moc jsi mě měla ráda. Tak moc bych chtěl napsat, že teď už na tom nezáleží, uplynulo přeci tolik

let. A přece to napsat nedokážu. Napsat to by mi přišlo pokrytecké. Záleží na tom, protože snad tímhle k tobě budu mít blíž, a třeba mi to pomůže se konečně dostat z tvých spárů. Z tvých kouzelných a něžných spárů.

Mám ve zvyku být sentimentální, to přiznávám. Ale koneckonců, co by byl život bez trochy sentimentu?

To léto jsem strávil týden u své nejlepší kamarádky – Julči – a společně jsme si jen užívali volných dnů. Její o tři roky mladší sestra Eliška, kterou jsem znal už od jejího útlého dětství, ten čas trávila s námi. Vůbec mi to nevadilo, neotravovalo mě to, tak nějak jsem ji bral jako svoji sestřenku. A sice jsem někde vzadu v mysli tušil, že je do mě *tajně* zamilovaná (láska patnáctileté holky dokáže být až překvapivě hluboká a hrozně nestálá zároveň), v realitě jsem se tím vůbec nezabýval. Pro mě byla jen dítě.

Jeden večer si pozvala kamarádku Oldřišku. I tu jsem znal, ale jenom letmo. Jediné, co jsem vypožadoval, byla její vyspělost. Oproti ostatním holkám jejího věku se mi zdála klidnější, přemýšlivější. Jako kdyby její dospělá mysl byla uvězněná v dívčím těle.

Akorát vstoupila do obývacího pokoje, aby mě a Julču pozdravila, když Elišce přišla esemeska od rodičů a ona odtáhla svou sestru stranou. S Oldřiškou jsme zůstali sami. Ihned jsem zapředl nenucený rozhovor a po pár větách z ní spadla nervozita. „Jak si užíváš prázdniny?“ zeptala

se mě pravděpodobně ve chvíli, kdy si myslela, že už ji nechám odejít.

„Jak vidíš...“ rozpráhl jsem ruce a poukázal na puštěný film běžící v televizi, na lahve s alkoholem a dvě krabice pizzy. Ona se jen zasmála a já neměl ani v nejmenším úmyslu alkohol jí nabídnout. „Nedáš si?“

„Asi bych neměla...“ zaváhala. Samozřejmě, bylo jí šestnáct, pravděpodobně by to byla její první zkušenost s alkoholem, aniž by to věděli její rodiče. „Možná trochu,“ rozhodla se nakonec. Snad viděla v mé tváři výraz pochopení, možná si myslela, že mi to připadá směšné. Mně to směšné nepřišlo, spíš prostě dětinské. O to dětinštější mi přišla změna jejího názoru.

Ležerně jsem jí podal skleničku a vnitřní hlas, který v sobě mám díky mladšímu bratrovi, mě donutil říct: „Ale jenom trochu.“ Ve snaze mi ukázat, že není nezkušená, si pořádně lokla a pak se rozkašlala. Zasmál jsem se. „Já ti to říkal.“

Jak jsem mohl vědět, že tenhle rozhovor mě dostane pryč od tebe? Nevěděl jsem to, ani jsem nad tím nepřemýšlel. Sotva mě mohlo napadnout, jak pár slov může změnit celý život.

Do pokoje se vrátily Julča s Eliškou, a protože byl teplý letní večer a nás všechny hřála dobrá nálada a mě a Julču alkohol, přesunuli jsme se do venkovního bazénu. Koukal jsem na nebe poseté hvězdami a na mysl mi vytanuly vzpomínky na třídní výlet. Jako kdybych